

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. november 13.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

BŐSÉGES KEGYELEM

Alapige: 1Tim 1,12-17

Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak. Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké.

Ámen.

Imádkozzunk!

Áldunk és imádunk téged mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézusban láthatunk megtartó Úrnak, bűneinktől felszabadító Istennek és abban az új életben járni tanító megtartó királynak. Hálasak vagyunk Urunk, hogy az Úr Jézus az új életet nekünk is megszerezte engedelmességével, halálával és feltámadásával. Köszönjük neked Urunk, hogy csakugyan azért lehetünk boldog nép, nemcsak egyen-egyenként, hanem mint közösség is, mert te vagy a mi Istenünk. Bocsásd meg kérünk, ha a nehézségek, bajok idején mégsem volt a szívünk hálás, kételkedtünk, bocsásd meg, ha elvesztettük a reményünket. Ezért kérjük, hogy segíts nekünk rád tekinteni csakugyan minden helyzetben. Köszönjük, hogy most is azért szól a te igéd, hogy erősítsen. Kérünk arra, áld meg testvéreinket, akik nem tudnak köztünk lenni bármi miatt is, vigyázz rájuk és akik betegek, kórházban fekszenek isteni jelenléted, a te kegyelmed őket is töltse el. Köszönjük, ha ők is ide gondolnak, köszönjük, hogy a tebenned való hit és szeretet közösség összekapcsolhat bennünket. Az Úr Jézus érdeméért hallgasd meg imádságunkat!

Ámen.

Igehirdetés

Múlt vasárnap napi igeként a keresztelőn ennek az igének az egyik verse alapján szolgáltam, ami azóta is munkálkodott bennem, amely Isten kegyelmének a túláradó voltáról szól. Bőségesen kiáradt rám a kegyelem-írja, és egész héten a presbiter választás, jelölés dolgait is figyelve, végig az volt a szívemben, hogy olyan nagy kegyelem van a gyülekezeten és mindannyiunkon személy szerint is. Megerősödtem abban, hogy ebben az igében szeretnénk megnézni, hogy mit jelent számunkra, ahogy az apostol számára is, Istennek az a kegyelme, amely megsokasodott, túláradt az övéi életében. Azokra is gondolhatunk, akiknek az életében még nem látszik ennek a kegyelemnek a munkája, de mégis jó reménységgel tekinthetünk rájuk.

A görög szövegben itt szereplő kifejezést – szerfelett megsokasodott ez a kegyelem, bőségesen kiáradt rám – azzal a példával szeretném ábrázolni, hogy amikor egy pohárba elkezdünk tiszta vizet önteni, az előbb, utóbb túlárad a pohár szélén. Ha az életünket szeretnénk jellemzi, akkor ebben a pohárban lehet szennyvíz is, az életünk lehet akármilyen bűnös és Isten nélküli, hogyha a tiszta vizet elkezdjük felülről beleönteni, az előbb, utóbb a szennyvizet kisodorja és a pohárban tiszta víz marad. A képet még abban szeretném magyarázni, hogy nem nekünk kell tölteni a poharat, lelki értelemben Isten az, aki mindezt végzi. Az övéinek a része, a bűnös ember része a hit, hogy Isten munkája kapcsán mi mindent elhihet, de a kegyelem teljes mértékben és maximálisan Istené. Akármilyen szennyes is a hívó ember élete – Pál apostol is ilyen volt, megtért szolgáló hívóként is – akkor is, amikor túlárad a kegyelem az életében, a szennyes helyébe a szent és a tiszta kerül.

Mit jelent tehát, hogy Isten kegyelme nemcsak aprólékosan, hanem bőségesen kiáradt kegyelem? Hogyan valósult meg ez az apostol életében a múltjára, jelenére és jövőjére nézve is és mit eredményezett a számára?

Ahogy ezt a levelet olvastuk a napokban, emlékszünk, Timótheus Efézusban tartózkodik, ott lelki szolgáló, lelki vezető. Ezt a levelet Pál az első római fogságából kiszabadulva írta meg. A felolvasott igeverseket megelőzően beszél arról, hogy mennyire fontos a boldog Isten dicsőséges evangéliuma, mert nemcsak a tévtanítókkal szemben tartja meg a gyülekezetet, és Timótheust is, hanem ami ennél sokkal fontosabb, az Istennel való kapcsolatuk mélyül, erősödik közösségként és egyen-egyenként. Amikor erről beszél, a folytatásban mutatja be az ő személyes példáját. Mint ha valaki most ide állna a gyülekezetből, akár valamelyik lelki vezetőnk és elmondaná, milyen élete volt a múltban, mi jellemzi most az ő lelki életét és milyen reménységgel bír a jövőre nézve. Ez bizonyágtétel, csakhogy az igében kijelentés, ezért munkálkodik rajta keresztül Isten.

Ahogy a héten újra és újra ezt az igét olvastam és gondolkodtam rajta, a hét közepe táján észrevettem, hogy milyen sokszor szerepel benne a Krisztus Jézus kifejezés, összesen négyszer. Sohasem véletlen a Szentírásban, amikor rövid szakaszokon belül ugyanazok a kifejezések, vagy szavak találhatók, mindenképpen a hangsúlyt érzékeltetik. Mi a boldog Isten dicsőséges evangéliuma? Maga Jézus, az Úr Jézus személye. Ezt úgy szoktuk mondani, hogy az az örömhír, az evangélium, hogy a bűnös ember kegyelmet kapott, örökéletet, de mindig hozzá kell tennünk, Jézusért. Mindaz, aki számunkra az Úr Jézus, a Szentírás üzenete, evangéliuma. Azért fontos az Úr Jézus személye, mert az a bűnös embernek szóló örömhír. Az a kegyelem, amely az Úr Jézussal kapcsolatban is megmutatkozik, azt a jelentést hordozza elsőrendűen, hogy jótetszés, jóakarat, jókedv.

Amikor az Úr Jézust a szülei bemutatni vitték és érte áldozatot végezni, akkor a templomban mindent elvégeztek – Lukács evangélium 2,41-ben olvassuk, hogy az Úr Jézus növekedett, testben és lélekben erősödött és Isten kegyelme volt rajta, Isten jótetszése, jóakarata. Csakhogy, amikor oda kell tennünk, hogy a bűnös ember iránt, akkor mellé kell tenni azt is, hogy a kegyelem a bűnös ember iránt mindig bocsánat és a jogos ítélet eltörlése. Nem lehet Isten jótetszése, jóakarata egy bűnösön, ha nincs ítélet eltörlés. A fontos itt is, hogy egyedül Jézusért, hiszen ő hordozta el.

Egyik legalapvetőbb ige ezzel kapcsolatban a 2Kor 5-ben, amikor az apostol azt mondja Jézusra vonatkoztatva: „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” A pohárból azért kerül ki a szennyvíz, mert van tiszta víz, de ez a csere csak azért lehetséges, mert a lelki életben, ami sokkal fontosabb mint a pohárról való kép, Jézus Krisztus magára vett mindent, még az ítéletet is. Itt nem lehet megállni, mivel Jézus magára vette, így folytatta: „hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”. Tehát, aki az Úr Jézussal kapcsolatban van, őbenne van, akkor már őrá is úgy tekint Isten, mint az egyszülött Fiúra. Az Atya Jézusra úgy tekintett, hogy jó akarat, jó kedv, így is mondta: „Te vagy az én szerelmes Fiam, aki-ben én gyönyörködöm” és ugyanígy tekint a kegyelmet nyert bűnösre.

A reformátorok közül Kálvin János mondta el leginkább azt a nagy titkot, hogy mit jelent Krisztusban lenni. A ránk áradó kegyelem bőséges volta leginkább az Úr Jézus személyében látható. Mindaz, aki Jézus nekünk, kegyelmet is jelent. A hangsúly azonban nemcsak a bűn eltörlése, a szabadulás valamiből, hanem fontos a másik oldal is, szabadulás valamire. Az apostol a Timótheushoz írt levélben erről is beszél nagyon határozottan. Rám, rád tekint a mennyei Atya, bűnösre, de a kegyelmet hit által elfogadó bűnösre, és az Isten jó tetszése, gyönyörúsége van rajtad. Lehet, hogy ezt nem mindig érezzük. Én is többször is voltam úgy, hogy nem mertem volna igazából úrvacsorát venni, mert fájt a bűnöm, szégyelltem magam az Úr előtt.

De hogy tekint Isten a bűnösre, aki a kegyelmet elfogadta? Ezért fontos, hogy az apostol a múltjára nézve mit mond el erről az isteni kegyelemről, Krisztus Jézusról. Amikor a múltjáról beszél, akkor olyan kifejezéseket használ, amivel érzékelteti, hogy ő nagyon bűnös volt. Micsoda bűnös volt ő tulajdonképpen? A 1Kor 15-ben beszél arról, hogy ő is apostola lehet Istennek, de megjegyzi, hogy ő nem méltó erre, mert ő üldözte Isten népét. Az Efézusi levélben pedig arról beszél, hogy neki minden szentek között a legeslegkisebbnek, pedig az apostolt nagyon nagyra tartotta az I. század keresztyén gyülekezete, hiszen ő apostol volt, ami hihetetlen tekintély. Mégis a legkisebbnek nevezi magát, mert a múltjában nagyon súlyos hamisságok és gonoszságok voltak. Ő nem méltó arra, hogy ilyen legyen, de mégis ilyen.

Látszólag betartotta a törvényt. Ha az apostol ma élne a református egyházunkban, most keresztyén módon értelmezve az apostolra vonatkozó ószövetségi vallássóságot, biztos, hogy az egyik leghíresebb lelki vezető lehetne. Hiszen látszólag mindent megtesz, neki nem volt szüksége kegyelemre, meg Jézusra. De amikor lelepleződött, hogy valójában kicsoda ő, akkor kiderül, hogy mennyire kegyelemre szoruló bűnös ő is. Az Efézusi levél első részében arról beszél, hogy az Isten szeretete kegyelmének gazdagsága szerint a bűnök bocsánatára árad ki az övéire és őrá. A megtérésekor, a Damaszkuszi úton döbbent rá, hogy ki ő valójában. Ezért írta a Római levél 5. részében magára vonatkoztatva is: De ahol megnövekedik a bűn, a kegyelem sokkal inkább bővülködik. Rádöbbsent arra, hogy valójában milyen Isten nélkül, de azt is tudta azonnal, hogy kicsoda az Úr és milyen nagy a kegyelme. A bocsánatra

nézve az ő múltjában gyakorlati jelentőségű, hogy ő újra és újra visszagondol erre. Ő nagyon jól tudja, hogy milyen volt megtérése előtt és ezt nem akarja elfelejteni. Fáj is neki, nagyon fáj, főleg a következményei, hiszen voltak olyan – megtérése után már így mondható – lelki testvérei, akik miatta haltak vértanúhalált. Például István vértanú is, a kivégzésénél ott volt Saul is. Tehát fáj neki, de semmiképpen sem kesereg miatta, nem ez befolyásolja az életét, hogy milyen volt, hanem még a múltjában is azt látja, hogy ilyen nagy bűnös iránt mekkora ez a kegyelem. Ezért bőséges a kegyelem, kiárad a pohárból a tiszta víz, még a múltja szennyes volta kapcsán is, mert tele van az Úr Jézus iránti szeretettel. A kegyelem még azt is elfedezte számára, ami a bűne következménye volt.

Az Ószövetségből eszembe jutott Dávid példája. Amikor Betsabéval vétkezett az Úr megbocsátott neki, de azt mondta, hogy az, aki ebből a szörnyű szennyes kapcsolatból születik, meg fog halni. Dávid küzdött a gyermeke életéért, Isten előtt imádkozott majdnem egy egész héten át, viszont amikor a gyermek – bűne következményeként – meghalt, a király megbékélt. Utána nem olvassuk, hogy az ő isteni szolgálatát befolyásolta volna, hogy mi volt a bűne következménye, azt is Isten kegyelmének tudta. Ez az egyik legnehezebb kérdés.

Hisszük-e, hogy mennyire kiárad ránk a bőséges kegyelem, még a bűneink meglevő következményeit is elfedezi, mert Jézus nagyobb mindennél. Ez azért fontos, mert ma is lehetnek olyan hívő emberek, akiket a múlt következményei visszahúznak, amit lehet, hogy most is hordozni kell. De a kegyelem a múltat lezárta és a jelenben is munkálkodik.

Valójában nem nagyon lehet elválasztani a múltat és a jelent és a jövőt az apostol életében, csak a történések miatt szerettem volna ezt a megkülönböztetést tenni. Miközben ugyanis a múltról beszél, benne van a jelen is. Azt mondja a Károli fordítás szerint: „Igaz ez a beszéd és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül az első vagyok én.” A megtartás, az új fordításban üdvözítés, az a múltbeli tette is, aminek hatása van a jelenre, sőt a jövőt is befolyásolja. A magyar nyelvben a megtartani szó még inkább kifejezi ezt; megtart, a múltban is megtartott, most is ez tart és a jövőben is – ebben biztos vagyok.

Most szeretném felolvasni szó szerint is azt az ígét, amit a már említett 1Kor 15-ben először negatívan mond magáról, de aztán mégis a kegyelemre nézve egészen pozitívvá lesz az üzenet, amikor ezt mondja: „Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát, de Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok. És az én hozzám való kegyelme nem lőn hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”

Itt azt hangsúlyozza, hogy Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel bőségesen kiáradt rá, megsokasodott a mi Urunk kegyelme. A Krisztus Jézusban való hit és szeretet – itt van az a gondolat, hogy ő hit által Jézussal van kapcsolatban, ő lelki értelemben Krisztusban van, neki új élete van, a szeretet. Az az élet jellemzi, ami az Úr Jézusra jellemző, hiszen, amikor az Atya a kegyelmet elfogadó bűnösre tekint – ránk is, közösségként is –, és úgy tekint ránk, mint Jézusra, ez is kegyelem és bőséges kegyelem, de szeretném aláhúzni, hogy az életünk is ilyenné változik, folyamatosan. Az apostol jelenét is az jellemzi, hogy újra és újra azt veszi észre magán, hogy úgy viselkedik, mint Jézus. Az életem olyan, mint az Úr Jézusé, az Atya rám tekint, Jézusban

lát és közben ilyenné is formál kegyelme által. Ezért mondja: Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok.

Pál apostolt az döbbsentette meg, hogy olyan nagyon gonosz embernek, mint amilyen ő volt, egyházat üldöző, adatott az a hatalmas kegyelem, hogy az egyház alapító apostolává lett. Mi szinte biztosan nem választanánk meg presbiternek egy olyan embert, amilyen Pál volt, mert a gyülekezetet védeni kell a nagyon gonosz emberektől, örüljön annak, hogy megtért, annak, hogy Isten gyermeke lehet, de nehogy már – Pálra gondolva – Isten népének az apostola legyen. Azt mondja, Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok. Mivel említettem Dávid személyét, mindenképpen úgy értem az igében, hogy Isten kegyelmének a bőséges nagyságát jelzi az a tény, hogy Dávidnak a fia, Salamon attól az asszonytól született mégis, aki Betsabé volt, akinek a gyermeke a bűnös kapcsolatban és annak a következménye miatt meghalt és mégis Betsabétól született az ígért gyermeke, az Úr Jézus őse.

Máté evangéliumában nem véletlen, hogy a családfa leírásakor az ige így mondja: „Dávidnak született Salamon, az Uriásétól”, nem azt mondja, hogy Betsabétól. Még azt sem teszi hozzá, hogy az Uriás feleségétől, mert a kifejezés önmagában hordozza, hogy Dávidnak a felesége az Uriásé, és mindenki tudhatja, hogy milyen szörnyű kapcsolat, de mégis mekkora Isten kegyelme.

Amikor a mi személyes életünket, a szolgálatunkat, a napi munkánkat tekintjük a jelenünkben, biztosan érezzük, hogy milyen nagy szükség van Isten kegyelmére. Hiszen mi is csak Isten kegyelme által élhetünk úgy, ahogyan az Úr Jézus. A szolgálatban is egyedül Isten kegyelme munkálkodhat. A múltunk és a jelenünk ő tőle függ. A „teljes hosszútűrése” kifejezést is ide szeretném venni a magyarázatban: „De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hisznek őbenne az örökéletre.”

Az ősi szövegben a sorrend nem Jézus Krisztus, hanem Krisztus Jézus, mind a négyszer az ősi görög szövegben. Ez a sorrend nem véletlen. Krisztus a Felkent, a Messiás, aki által hordozzuk mi is mindazt, amit ő hordozott. Pap, király, próféta, ennek minden lelki tartalmával. De mennyire hosszú tűrésre volt szüksége az Úrnak Pál iránt a múltban és a jelenre nézve is. A múltban mutatta meg példa gyanánt a hosszútűrését, hogy még István vértanú halálánál sem tért meg az apostol, még ezt követően is nagyon gonoszul viselkedett, de utána jött a Damaszkuszi út és akkor az isteni hosszútűrés igazolta, hogy megszabadítani képes a legnagyobb bűnöst is. Az isteni hosszútűró kegyelem tartotta az apostolt az apostoli szolgálatban is.

Türelemmel hordozni, mert az apostol a múltban és a jelenben egyaránt át kell, hogy élje, hogy ő bűnös. Ezt mondja: „megtartsa a bűnösöket, akik között első vagyok én”. Nem azt mondja, hogy akik közül első voltam. A jelenben is úgy érzi, hogy ő az első. Természetesen ez a jelen idejű kifejezés vonatkozik arra, hogy tudja, hogy a múltban mit tapasztalt, milyen nagy volt Isten kegyelme, hogy olyan nagy bűnösnek megbocsátott. Első bűnösnek érzi magát, hiszen a kegyelmet elfogadta, hisz és az Úr követője, de ha ez nem lenne, akkor ő nem lenne Jézusé, nem lenne Isten követője, nem maradhatna meg a szolgálatban sem.

A pohárba folyamatosan töltődik a víz. A kegyelem bősége abban látszik, hogy folyamatosan kapja a kegyelmet, mert szüksége van rá a jelenében, a szolgálatában is. Ha Isten kegyelme nem szabadítja meg, nem őrzi, nem hosszútűró, akkor nem tud szolgálni az Úrnak. Hiszen Pál maga leírta, ő csak a bűn uralmától lett szabad, a bűn jelenléte még ott van az életében és a Római levél 7. részében olvassuk is, hogy

szinte sírva mondja el, hogy nem azt teszi, amit szeretne, hanem amit gyűlöl, azt cselekszi. Pedig már akkor is apostolként szolgál. Ezt mi is tapasztaljuk, amikor egyszerűen nem tudunk engedni az Úrnak valamiben, a szolgálatot elvállaljuk, aztán nem megy, inkább abba hagyjuk. Itt megint megemlítem, hogy amikor az úrvacsoráról van szó a gyülekezetben, nem mindig akarunk úrvacsorára menni, mert éppen a jelenünket úgy éljük meg, hogy minden olyan hamis benne.

„Bűnösök közt első vagyok én” – az apostol számára nem kérdés, hogy csak az Úr kegyelme tarthat meg folyamatosan. Az ő hosszútűrő kegyelme abban látszik, hogy türelmes az Úr a hívó szolgáló iránt is. Lehet, hogy már mi nem lennénk türelmesek, mi már úgy érezzük, hogy szólni kell, már valamit tenni kell, mert képtelenség, hogy egy hívó ember hogyan viselkedik. De Isten hosszútűrő és az ő kegyelme egyszer csak szabadít, mert ahol a bűn megsokasodik, a kegyelem sokkal inkább bővülködik.

Most a 3-10 éve házások jutottak eszembe, mert amikor velük beszélgetek, majdnem mindig elmondják, hogy időnként veszekednek, apróságokon össze tudnak különbözni, amik aztán nagyon nagy dologgá válnak, de amikor Isten kegyelme munkálkodik, akkor segít hordozni, segít türelmesnek lenni. Jézus hosszútűrő volta bennünket is jellemezhet, hiszen az ő jelleme mutatkozik meg az életünkben. Lehet, hogy most még a társamban a bűn a sok, nem látszik, hogy a kegyelem annál inkább bővülködik, de vajon bennem a nem bővülködhet kegyelem? Ha a társamban még nem, legalábbis nem látszik az életében, akkor én negatívan viszonyuljak hozzá, és bűnnel válaszoljak a bűnre? Mert úgy érzem, hogy nekem nincs elég türelmem, nekem nincs elég kegyelem? Az ige azt mondja, bőséges kegyelem.

Otthon a 90 éves nagymamám és a 70 éves anyukám laknak együtt, és előfordul olykor, hogy a nagymama ugyanazt mondja el a lányának, amit annak gyerekkorában is mondott, hogy ezt vagy azt nem úgy kell csinálni. Amikor a 90 éves mondja a 70 évesnek, akkor az ember hajlik arra gondolni, hogy most már ne szóljon bele. Többször megfigyeltem, hogy milyen nagy Isten szeretete, ahogyan türelmet és szeretetet ad. Egyébként a nagymama ilyenkor nem szeretetet nélkül mondja a lányának azt, amit, hanem az édesanyai szeretettel, csak néha kegyelem kell ahhoz, hogy úgy érezzük azt a megszólalást is, hogy nem hamisság, hanem szeretet van mögötte és lehet szeretettel fogadni. Vagy lehetne veszekedni, megszólalni ezért? Ez kegyelem. Egyszerű emberi kapcsolatainkban a jelenben a türelem, a hosszútűrés és a bőséges kegyelem, ami kiárad rám.

A kegyelem nem mindig a bűnnel kapcsolatban kell, hanem a könnyörület vagy irgalom, ami többször is itt van az igében vonatkozik a bajok, gondok és terhek idejére is. „De azért könnyörült rajtam” – elsősorban a bűnre vonatkozik itt. Viszont az elején azt mondja, hogy megerősített engem a Krisztus Jézus, hűnek ítélt engem a szolgálatra, könnyörült rajtam és azért tehetem a szolgálatot is úgy, ahogy. Amikor azért kell a bőséges kegyelem, mert éppen a helyzet, a körülmény olyan, hogy bűneset utáni.

Ilyen értelemben az Úr Jézusnak is szüksége volt kegyelemre, abban az értelemben, hogy a bűneset utáni világban kicsi gyerekként, kamaszként, majd felnőttként neki meg kellett állnia a bűneset utáni világ minden helyzetében.

Amikor például Pálnak volt szüksége kegyelemre egy fontos helyzetben, az azért volt, mert valamilyen tövis volt az életében, ami zavarta és imádkozott háromszor. Ott nem a bőséges kegyelem, hanem az elégséges kegyelem bátorítása hangzott. Azt

mondja elég, ami lehet apró, piciny, éppen annyi, amennyi kell. De az ige azt mondja: bőséges. Azért is elég, mert túlcserdülőan bőséges. Az apostol azért kapta a tövist, mert apostolként olyan nagy kiváltságban volt része, hogy hallotta az isteni kijelentéseket és hogy ezek nagysága miatt el ne bizakodjon. És jött a tövis, valami fájdalom, valami szenvedés, fizikai, vagy lelki, de a lényeg az, hogy Isten ezzel is maga mellett akarta tartani. Ezért mondta: elég a kegyelem.

A filippi gyülekezetnek azt írja: „Nektek adatott az a kegyelem, nemcsak hogy higgyetek őbenne, hanem, hogy szenvedjete is őérte”. Van, amikor a kegyelem bősége azt jelenti, hogy szenvedhetünk az Úrért. Ez nem tetszik első hallásra örvendetesnek, mégis azt jelenti, hogy amikor szenvedek, a szenvedésem az Úrért való szenvedéssé válik, az Úrért szenvedek a bőséges kegyelem által. Itt fontos azt látni, hogy nem a bűn miatt, hanem a bűneset utáni világ valamilyen állapota, helyzete miatt, de az Úrért. Ez is kegyelem.

A jövő – szinte következik az elmondottakból is –, azt mondja: megtart engem az Úr. Amikor a rablógyilkos megtért Jézus mellett a kereszten függve, neki az a kegyelem adatott meg bőségesen, hogy szinte azonnal mehetett a mennyországba az Úrhoz. Neki nem kellett az életét utána élnie, hanem a mennyei hazába ment azonnal szinte.

Az apostolnak élnie kell, a jelenben nagyon sok kegyelemre van szüksége, hogy hűséges maradjon, szüksége van a bőséges kegyelemre, de tudja, hogy ő is azok közé tartozik, akik az örökéletre mennek. „Megmutassa az ő hosszútűrését példa gyanánt azoknak, akik hisznek benne az örökéletre.” Isten őt is örökéletre tartja meg. Amikor nagyon nehéz az engedelmisség, nem megy a szolgálat, amikor nagyon magunk alatt vagyunk lelkileg, úgy érezzük, hogy nem tudunk megállni, akkor a jövő is azt mutatja, hogy nézz a jövőre, mit tehetett Jézus neked, és az ő kegyelme addig tart. Folyamatosan megtart.

Akik bizalmukat vetik Őrá – úgy van itt az ősi szövegben, jelen időben. Tesznek valamit a jelenben, ami a jövőt biztosítja, mert hinni nekünk kell. Nagyon fontos, hogy a hit a mi ajándékunk, a kegyelem az Úré. És Pál azt mondja: hisznek benne. Az ő hosszútűrése, bőséges kegyelme biztosítja ezt számunkra. Ezért mondja az ige, hogy Isten szerelmétől semmi sem szakíthat el bennünket.

A jövője szempontjából az apostol azt is tudja, hogy Jézus hosszútűró kegyelme még nagyon sok más súlyos bűnben élő embert fog megtartani. Ő az első azok között, akik jelzik, hogy milyen nagy Jézus hosszútűrése. A jövő nemcsak nekünk biztosított, hanem azt mondja az apostol, hogy nyugodtan tekintsünk azokra, akiknél még nem látszik a kegyelem munkája, de az Úr hosszútűró és munkálkodik, bármikor megtérhetnek. Isten ajándéka az, hogy a jövő, az az örökélet és így tekinthetünk azokra, akikért imádkozunk, akik előttünk vannak. Az apostol is imádkozott sokakért és milyen nagy öröm lehetett a szívében, amikor arról hallott, hogy őket is megnyerte a kegyelem. A végén és az elején mindezekért hálát ad és az Urat dicsőíti.

A hála a kegyelem másik oldala. A kharisz szó kegyelmet, vagy hálát jelent. Istené a kegyelem, az övé a hála. Ugyanazt tesszük a szóhasználatnál, csak az Úr oldaláról, a kegyelmet gyakorolja, az övé oldaláról, hálát adunk. Hálás élet, nemcsak szóban, hanem léttel. A bőséges kegyelem mellé oda lehet tenni, hogy bőséges a hála is. Hálát adok annak, aki. Még a bajok idején is tudott az apostol hálát adni, menyiszer köszönte meg Istennek mindazt, ami vele történt. Ő hálás ember volt. Azt mondta, hogyha kell, még a legnehezebb körülmények között is hálával imádkozzatok – Filippi levél 4. rész. A Jézust követő élet jellemzője a hálás engedelmisség az

Úrnak. A doxológia, a Szentháromság Isten dicsőítése a 13. versben az ámen szóval a végén azt jelzi, hogy valóban az örökkévaló királynak adassék a tisztesség és a dicsőség, szóban és léttel. Konkrétan, amikor elég kegyelmet kapott, azt követően azt mondta, hogy én még dicsekszem is az erőtlenségemmel, mert Isten bőséges kegyelme éppen abban látszik meg az életemben, hogy én maradtam erőtelen, de az Isten ereje megdicsőítette magát bennem.

Az Isten dicsőítés tehát nemcsak akkor, amikor minden szép és jó, könnyű örövendezni, magasztalni Istent, hanem a legnehezebb körülmények között is megvalósul. Mert nem azért dicsőítjük Istent, mert annyi jót ad nekünk, mindig csak azt, ami nekünk is fontos és jó, hanem az Isten dicsőítő élet tudja, hogy velem még akkor is az Úr áldása, kegyelme van, amikor a körülmények mintha az ellenkezőjét igazolnák. De mi ekkor is az Úrra tekintünk, ezért magasztaljuk őt. Várjuk a szabadítást, az irgalmat, a megoldást, de előre hálát adunk és dicsőítjük őt, dicsőítjük Krisztus Jézust.

Az apostol tehát az Úr Jézusról írt, Krisztus Jézusról, a bőségesen kiáradó kegyelemről és ez a kegyelem a múltját, a jelenét és a jövőjét is meghatározta. Adja Isten, hogy mi is merjünk hinni ebben a kegyelemben, merjük magunkat rábízni arra az Úrra, aki nekünk is Krisztus Jézussá lett.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk téged azért, hogy az Úr Jézus is tökéletes életet élt itt a földön és köszönjük, hogy kegyelmednek az erejét bőségesen igazolta az ő élete is nekünk. Áldunk téged, hogy Pál apostol életpéldája is bátorít minket a te követésedre. Imádunk azért, hogy ránk is bőséggel kiárasztottad kegyelmedet. Urunk, hiszszük, hogy azokra is bármikor kiáradhat a kegyelem, akiknek az élete távol van még tőled, akikért mi is imádkozunk, néha már türelmetlenül is, de köszönjük, hogy a te hosszútávú kegyelmed őket is bármikor megnyerheti. Urunk szeretnénk a mi jelenünkben is élni a kegyelmeddel. Kérünk téged arra, hogy a te kegyelmed munkálja bennünk a szabadítást, ha a múlt kötözne meg minket. Könyörülj meg rajtunk Urunk, hogy merjük elhinni, hogy te csakugyan úgy tekintesz ránk, ahogy egyszülött Fiadra, Jézusra. Ez is szabadítson fel arra bennünket, hogy engedelmeskedjünk neked hűséggel. Add, hogy a mindennapi emberi kapcsolatainkban is éljünk a kegyelemmel és legyünk mi is olyanok, akik gyakoroljuk ezt az isteni jellemzőt. Segíts Urunk elhordozó szeretettel hordozni a nehéz embereinket.

Segíts Urunk, hogy ennek a kegyelemnek a biztos tudatában merjünk, tudjunk imádkozni vezetőinkért is. Urunk te éppen ebben a levélben parancsoltad is ezt, de mi nemcsak a parancsodért, de szívből akarjuk mondani, könyörülj meg vezetőinken, nekik is adj hozzád térést, kegyelmezz őnekik is, általuk is isteni kegyelmedet gyakorold népünk között.

Imádkozunk Urunk a betegekért. Te tudod Urunk, hogy akik kórházban vannak műtét előtt, vagy után, milyen nehézségek között élnek most is, add nekik is az elég kegyelmet. Könyörülj meg Urunk azokon a családokon is, ahol tragédia történt. A mostani híradásokban annyi tragédiáról hallunk, Urunk, újra és újra. Add, hogy ekkor is a kegyelmet merjük és tudjuk képviselni. Arra is kérünk Urunk, hogy áldd meg a gyülekezetünket, te készítsd el a jövő heti választást. Köszönjük, hogy elkészülhetett a presbiter választás menete. Arra kérünk, hogy a te kegyelmedet áraszd ki a mostani és az új presbitériumra egyaránt.

Ámen.